

kladu takového projevu, tudíž i o tom, zda v něm je způsobem d o s t a č u j í c í m označen předmět urážlivého projevu, což jest otázkou právní (srov. Steiner: Schutz der Ehre str. 47, dále Steiner: Empfiehlt sich im Rechtsmittelverfahren gegen ein Gerichtshofurteil in Strafsachen eine Ueberprüfung der Tatfragen? str. 95, 96.)

Výtka, nesprávného právního posouzení, činěná zmatečnými stížnostmi s hlediska uvedeného zmatku, je pak plně oprávněna.

Rozsudek sám zjišťuje, že návrhy na povýšení brigádního generála na generála divisního procházejí několika odděleními ministerstva národní obrany, až do presidia. Z tohoto zjištění nutno při zkoumání aktivní legitimity vycházeti, kdyžťe ze stíhaného článku neplyne, že má snad na mysli jen poslední článek řetězu administrativních úkonů vedoucích k takovému povýšení. Článku je naopak rozuměti tak, že má na mysli celý normální jmenovací úkon, a to nejen od návrhu resortního ministra počínaje, nýbrž i přípravu tohoto návrhu podle organizace našich úřadů obvyklou, tedy i resortní činnost ministerstva národní obrany. Za tohoto stavu věcí je zřejmo, že, posuzuje-li se obsah článku se stanoviska průměrného a nestranného čtenáře, inkriminovaná část článku, obsahující výtku, že byl povýšen generál, který bere rukama i nohama, směřovala aspoň po stránce objektivní též proti ministerstvu národní obrany, jakožto úřadu podstatně zúčastněnému na povýšení generála brigádního na divisního, byť i jen na pracích takové povýšení připravujících, zvláště když stíhaný článek ani slovem nenaznačuje, že k povýšení, o něž jde, došlo snad proti vůli příslušných referentů a úředníků jmenovaného ministerstva. Bylo proto ministerstvo národní obrany, i když nebylo v článku výslovně jmenováno, označeno způsobem pro průměrného čtenáře onoho článku postačujícím. Že článek byl snad zároveň namířen i proti jinému subjektu, jako na př. proti ministru národní obrany, nebo proti jiným ústavním činitelům, je zcela nerozhodno.

Je proto právní názor kmetského soudu, že zde schází aktivní legitimity, právně pochybený a použil proto soud zákona nesprávně, pokud jde o otázku, zda tu je činení obžaloba podle zákona potřebná (§ 281, č. 9 c) tr. ř.). — — — —

Čís. 5956.

Nejde — pre nedostatok vedomia pachateľovho o bezprávnosti činu — o zločin podľa § 330 tr. zák., vnikol-li manžel, ktorý nebol so svojou manželkou rozlúčený, násilím do bytu svojej svokry a manželky, aby si ztadiaľ odviezol svoje nedospelé deti a odniesol svoje veci bez jeho vedomia odstránené zo spoločného bytu.

(Rozh. zo dňa 4. septembra 1937, Zm III 401/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločiny násilného porušenia domáceho pokoja zmätočnú sťažnosť náhradných súkr. žalobkýň M. a N. zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v :

Po zákone z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1a) tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť, poukazujúc na predpisy práva manželského a rodinného o spolužití manželov, ich majetkoprávnom postavení a o právnom význame výbavy a vena a ďalej na predpisy zákona o výchove detí, dovodzuje, že obžalovaný konal bezprávne.

Zmätočná sťažnosť v tejto čiasťke nie je základná.

Ku skutkovej podstate zločinu podľa 330 tr. z. sa vyžaduje, aby vniknutie do bytu sa stalo vedome bezprávne; nakoľko podstata úmyslu sa prejavuje vlastne vo v e d o m í bezprávnosti, nie je za čin trestnoprávne zodpovedný ten, kto zo závažného dôvodu, — bárs mylne — mohol predpokladať, že mu prislúcha právo vniknúť do bytu.

Podľa zistenia nižších súdov manželka obžalovaného, manželstvo ktorej s obžalovaným nebolo rozlúčené, v neprítomnosti a bez vedomia obžalovaného opustila spoločný byt, ktorý obývala v spoločnej domácnosti s obžalovaným a s dvoma nedospelými deťmi, a odišla do bytu svojej matky vdovy M., kde odviedla deti a kde dala tiež odniesť nábytok a iné hnutelnosti z bytu obžalovaného.

Obžalovaný do bytu, kde bola jeho manželka, a kam boly deti a hnutelnosti z jeho bytu bez jeho vedomia a v jeho neprítomnosti odnesené, vnikol násilím za asistencie mestských policajných strážnikov.

Nakoľko manželstvo obžalovaného nebolo rozlúčené a obžalovaný s manželkou a so svojimi deťmi žil v spoločnej domácnosti a zrušenie tejto spoločnej domácnosti a vystaňovanie zo spoločného bytu sa stalo jednostranne so strany jeho manželky v jeho neprítomnosti a bez jeho vedomia, mohol sa obžalovaný domnievať, že nemusí súhlasiť s týmto svojmocným činom svojej manželky a že má právo späť priniesť do svojho bytu veci, na ktoré si činí nároky, a priviesť ta svoje nedospelé deti, ktoré chcel mať u seba a ktoré mu súdom neboly odňaté.

Za tohoto stavu veci mohol sa obžalovaný — bárs mylne — domnievať, že má právo vniknúť aj do bytu svojej svokry a manželky, aby si odviedol svoje nedospelé deti a odniesol svoje veci. Že obžalovaný konal v tom domnení, že má k činu právo, plynie aj z toho, že previedol svoj čin za asistencie mestských policajných strážnikov. Neľze preto uznať, že si bol obžalovaný vedomý bezprávnosti svojho činu a že tedy konal zo zlého úmyslu.

Čís. 5957.

Právem po rozumu § 197 tr. zák. jest i právo vymáhajícího věřitele, vésti podle svého exekučního titulu bez odkladu a nerušeně exekuci proti povinnému, a s ním se sbíhající výsostné právo státu na nerušený výkon spravedlnosti při provádění exekuce.

Jde o zločin podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zfalšoval-li pachatel stvrzenku šekového vplatního listku poštovní spořitelny a předložil-li ji soudnímu vykonavateli jako potvrzení o zaplacení celé vymá-